



## Слънцето и Мѣсечинката

(Народна приказка)

Нѣкога, въ незнайни врѣмена, живѣли на синьото небе слънцето и Мѣсечинката, като братъ и сестра. Тѣ били lika и прилика като два родни близнака.

Денемъ грѣло Слънцето, а нощѣ грѣла Мѣсечинката, като сжщо слънце, като брата си.

Така живѣли тѣ въ сговоръ и братска обичъ много, много години.

Но на една нощна седѣнка, дѣто били събрани още много звѣздици, отъ дума на дума, почнали да се хвалятъ всѣки съ своята красота и сила. Дошло редъ и на Мѣсечинката. Безъ много да му мисли, тя се изпуснала да каже, че като нейната красота нѣма друга по свѣта. Слънцето, — какво е и то прѣдъ нея, когато тя нощта на день прави!

Зачуло я отъ другия край на свѣта Слънцето. Пламва то отъ гнѣвъ и обида и люто се заканва да ѝ отмъсти. Причаква привечерь Мѣсечинката и така я плѣсва по лицето, че тя не могла дума да каже.

Разплакала се Мѣсечинката, горчиви сълзи потопили лицето ѝ. И отъ скръбъ и срамъ тя завинаги останала натжжена и съ слаба свѣтлина.

Затова сега Мѣсечинката свѣти по-слабо, а петната, които виждате по лицето ѝ, сж синитѣ бѣлѣзи, останали отъ братовата ѝ плѣсница.